

ת"פ 53548/02/20 - מדינת ישראל נגד רן כתובים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
לפני כבוד השופטת שלומית בן-יצחק

ת"פ 53548-02-20

המאשימה: מדינת ישראל

- נגד -
הנאשם: רן כתובים

הכרעת דין

הנאשם הואשם, במסגרת כתב אישום שהוגש ביום 21.2.2020, בשתי עבירות איומים כלפי מטפלת בתחום הרפואה המשלימה; האחרונה בהן, לאחר שביקשה לסיים הקשר הטיפולי ותוך הפרת צו למניעת הטרדה מאיימת שהוציאה כנגדו.

כתב האישום והשתלשלות ההליך

כתב האישום

1. **על-פי חלקו הכללי של כתב האישום**, ה', המתלוננת, שעיסוקה בתחום הרפואה המשלימה, טיפלה בנאשם במשך שמונה חודשים. בחודש נובמבר 2018 ביקשה המתלוננת לסיים את ההליך הטיפולי, בשל נטיות אובססיביות של הנאשם כלפיה. ביום 10.1.2020 הוארך תוקפו של צו הטרדה מאיימת, שאסר על הנאשם ליצור קשר כלשהו עם המתלוננת וזאת עד ליום 21.8.2020 (להלן: הצו).

2. **על-פי עובדות האישום הראשון**, ביום 10.2.2020 שלח הנאשם באמצעות דואר אלקטרוני הודעה למתלוננת (להלן: ההודעה; הודעת הדוא"ל), ואיים עליה, בכותבו:

"ה' (ההודעה ציינה את שמה הפרטי המלא של המתלוננת, ש.ב.) ... לא שלום,

עבר הרבה זמן מאז התראנו לאחרונה,

שתדעי שבקרוב אני ארצח אותך, בקרוב אתן לך כדור

במצח הגדול שלך, יש לי מטרה אחת בחיים וזה לחסל

אותך, יש ברשותי אקדח קולט מוסטנג עם מחסנית שישה

כדורים, הכדור הראשון יפגע בליבך השחור, השני ישר

בפה שלך ששיקר לי לגבי הנוזל ההומאופתי,

השלישי יפגע לך באף הגדול והעקום שלך,

הרביעי בסנטר העקום שלך,

החמישי יפגע לך בשר בשר בקנה הנשימה,

והשישי יפגע לך בשר במצח, ואת מאישה חיה תהפכי

לאישה מתה ואני אהפוך לרוצח, יא זבל יא חרא יא

שרמוטה יא מזדיינת בתחת יא שרמוטה יא קקה, לך

תכתבי צוואה בהקדם יא זבל זבל זבל".

בגין עובדות אישום זה הואשם הנאשם בעבירות הפרת צו שנועד להגן על שלום אדם ועבירת איומים, עבירות לפי סעיפים 287(ב) ו-192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: החוק).

3. **על-פי עובדות האישום השני**, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, הקודם ליום 10.2.2020, איים הנאשם על המתלוננת בכך ששלח אליה הודעה ובה תמונה של אקדח (אע"פ, כי בכתב האישום נפלה טעות סופר שכן צוין בו כי שליחת האיום קדמה ליום 10.20.2020, ש.ב.).

בגין עובדות אישום זה הואשם הנאשם בעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק.

תשובת הנאשם לכתב האישום

4. ביום 31.1.2021, לאחר שנתקבלה חוות דעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי, לפיה הוא כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו, נמסרה תשובת הנאשם לכתב האישום. הנאשם אישר האמור בחלקו הכללי של כתב האישום, שעניינו הקשר עם המתלוננת והוצאת הצו, כפר בכך ששלח את הודעת הדוא"ל מושא האישום הראשון, וטען, כי את תמונת האקדח שלח כשנתיים לפני המועד הנקוב בכתב האישום, על רקע נסיבות "שונויות לחלוטין". בהחלטה שנתנה באותו היום, התיק נקבע לשמיעת ראיות לפני.

הדיונים שנערכו בתיק וראיות הצדדים

5. שני דיונים נערכו בתיק: ביום 7.6.2021 העידה המתלוננת, וביום 15.6.2021 העיד הנאשם, לאחר שנדחתה טענתו כי לפי הוראות סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1952 אין עליו להשיב לאשמה.

6. באי כוח הצדדים הגיעו להבנות בנוגע להגשת מסמכים מתוך תיק החקירה. **מטעם התביעה** הוגשו הודעות הנאשם (ת/1 ו-2; כן הוגש תקליטור תיעוד שמע של ת/2), צילום הודעת הדוא"ל (ת/3), תיק בית המשפט הנוגע לצו למניעת הטרדה מאיימת בנוגע לצו ההגנה (ת/4), צילום מסך מתוך מכשיר טלפון המתלוננת (ת/5) ומסמכי בדיקות מחשב (ת/6 ו-7). **מטעם ההגנה** הוגש דוח פעולה (נ/1).

זיכוי הנאשם בהסכמת המאשימה מהאישום השני

7. לאחר שמיעת סיכומי הצדדים, נערך דיון קצר מחוץ לפרוטוקול, ועוד באותו יום הודיעה המאשימה, בכתב, כי היא מסכימה לזיכוי הנאשם מהאישום השני. עקב כך, ניתנה הכרעת הדין המזכה את הנאשם מעבירת האיומים שיוחסה לו באישום זה.

דין והכרעה

8. מצאתי כי אשמת הנאשם בעבירות המיוחסות לו באישום הראשון הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

התשתית המשפטית

9. **עבירת האיומים** הקבועה בסעיף 192 לחוק עניינה במי ש"מאיים בכל דרך על אדם אחר בפגיעה שלא כדין בגופו, חירותו, נכסיו ושמו הטוב, בכוונה להפחידו או להקניטו". בגדרה הרחב נכלל כל איום, בכל דרך שהיא, לרבות באמירה, בכתב ובהתנהגות (רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל** (4.1.2006)). מדובר בעבירה התנהגותית, שהתוצאה איננה חלק מיסודותיה ויש לבחון האם לעיני המאיים עמדה מטרת הפחדת המאויים או הקנטתו, או שצפה אותה בדרגת הסתברות קרובה לוודאי. אופן הבחינה: מבחן אובייקטיבי של האדם מן הישוב בנעלי המאויים, בנסיבותיו ובנתוניו (ראו עניין **לם**; ע"פ 3779/94 **חמדני נ' מדינת ישראל** פ"ד נב(1), 408).

10. בענייננו: תוכן ההודעה, שצוטט לעיל במלואו, מתאר, באופן גרפי ומפורט, ירי של שישה כדורים, בזה אחר זה, במתלוננת, והפיכתה ל"אישה מתה". המסקנה הברורה היא כי שולח ההודעה היה מודע לכך שתתפרש כאיומים על ידי הנמען, במקרה זה: המתלוננת. זו, יש לציין, במהלך עדותה, התייחסה, מספר פעמים לתחושותיה כי היא מאוימת (עמ' 6, ש' 10; עמ' 11, ש' 18-19; כל ההפניות לדברי המתלוננת הן מפרוטוקול הדיון מיום 7.6.2021, אלא אם יצוין אחרת, ש.ב.) ולעובדה כי היא "רועדת מפחד מהאדם הזה" (עמ' 10, ש' 7).

11. ביום 10.2.2020 עמד בתוקפו **צו הטרדה מאיימת** שניתן, לבקשת המתלוננת, כנגד הנאשם, והוארך, בהסכמתו. בין היתר נאסר על הנאשם להטריד את המתלוננת, בכל דרך ובכל מקום, ליצור עמה קשר כלשהו ולאיים.

12. סעיף 287(א) לחוק עניינו במי שמפר "הוראה שניתנה כשורה מאת בית משפט או מאת פקיד או אדם הפועל בתפקיד רשמי ומוסמך לאותו ענין, דינו - מאסר שנתיים". הנאשם הואשם בחלופה המחמירה יותר, בסעיף 287(ב) לחוק, העוסקת בהפרת צו "שנועד להגן על חייו, גופו או שלומו של אדם", והעונש בגינה עומד על ארבע שנות מאסר. המתלוננת פנתה בבקשה לצו למניעת הטרדה מאיימת, בשל חששה מהנאשם (ראו במסמכי ת/4 תצהירה בבקשה לצו). ברור, כי סעיף 287(ב) לחוק: "אוסר הפרת צווים שנועדו למנוע פגיעה גופנית או נפשית, כגון קביעת תנאי שחרור בהליכי מעצר, צווי איסור הטרדה מאיימת או צווים לפי חוק למניעת אלימות במשפחה" (ת"פ (י-ם)

11271-09-18 מדינת ישראל נ' גורודצקי (17.1.2019).

13. **סיכום עד כאן:** תוכן ההודעה מכיל אימים מפורשים, והצו, שנועד להגן על שלומה של המתלוננת, עמד בתוקפו. השאלה, היחידה למעשה שבמחלוקת, היא האם מדובר בהודעה שנשלחה על ידי הנאשם. תשובה חיובית לה תוביל, כפועל יוצא, לקביעה כי הפר הוראות הצו.

סקירת גרסת המתלוננת

14. המתלוננת, בהכשרתה מטפלת רגשית ונטורופטית, מסרה כי הנאשם, שעבד בטאטוא רחובות, פנה אליה ברחוב, ולאחר שנוצר קשר, והוא ביקש ללמוד ולהתפתח, אמרה לו, כי לא ניתן להמשיך ולשוחח שלא במסגרת טיפולית. לאחר כמה חודשים של קשר טיפולי, החלה, לדבריה, לזהות בנאשם "תכנים לא פשוטים של אובססיה ונקמה", כש-"השיא" היה בשליחת תמונות אקדח מופנה כלפי משפחתו וכלפי רקתו הוא. המתלוננת מסרה כי הרגישה כי "זה גדול עליה" וכי הנאשם אינו רוצה לשנות מדפוסיו ולהתפתח. לדבריה, לא הסכימה כי הטיפול ימשך עמה, ולאחר "כמה חודשים של שקט..." "התחיל תהליך של אובססיה ואימים כלפי. 300 הודעות שנשלחו אלי" (ראו עמ' 5-7). בחקירתה החוזרת, ציינה כי מדובר היה בטיפול רגשי, בדומה לטיפולים אחרים (עמ' 14, ש' 8-9), שכלל ליווי ועיבוד חומרים, וחשף דברים אישיים שקשה לחשפם.

15. **אשר לאישום הראשון,** מסרה כי הודעת הדוא"ל, ת/3, נתקבלה בידה, ולשאלה, מדוע חשבה כי הנאשם הוא ששלח ההודעה, השיבה: "ראיתי את השם שלו, וגם בהתייחס למה שקדם לפני כן. אין מי שאיים על חיי לפני או שהיה לו משהו. הוא היה הבן אדם היחיד בטווח הזמן הזה עד היום שמפנה אלי אלימות כזאת. לא יכולתי לחשוב על משהו אחר" (עמ' 7, ש' 11-12).

16. בחקירתה הנגדית, מסרה המתלוננת כי הטיפול היה מקצועי ו-"לא היתה תקשורת מחוץ למרחב הטיפולי" (עמ' 9, ש' 17-18), אף כי, מנגד, נתנה מענה להודעותיו של הנאשם "מלבד המרחב הטיפולי" (עמ' 9, ש' 29). לדבריה, אם נאמרו מצידה דברים אישיים, והיא אינה זוכרת זאת, נעשה הדבר לצורך העצמת המטופל. עוד מסרה, כי היא נוהגת, פעמים רבות, לחבק את מטופליה. כאשר נטען, כי ליוותה את הנאשם לטיפול רפואי, הסכימה המתלוננת כי היה עליה להציב "גבולות ברורים יותר" לנאשם, אף כי הדבר נעשה מתוך דאגה לו (עמ' 9, ש' 21-24) ובחקירתה החוזרת ציינה: "זיהיתי פה מקרה חריג של אדם שצריך שיראו אותו, שידברו אליו בצורה יפה, הוא עבר הרבה השפלות" (עמ' 14, ש' 5-10). בהמשך הדברים, מסרה כי המליצה לנאשם לפתוח חשבון facebook (להלן: פייסבוק), כדרך להכיר חברים נוספים, אף כי אינה זוכרת אם הפעילה החשבון בעצמה (כפי שטען הנאשם).

17. **אשר לאישום השני,** תמונת האקדח, מסרה כי לא חשה - אז - מאוימת, וכי לא מדובר "באיום עלי" אך זו: "נורה אדומה שבן אדם מפנה לעצמו ולהורים שלו אקדח. זה גבול שנחצה כאשר מקצוע" (תחילת עמ' 10). המתלוננת ציינה, בהמשך הדברים, כי הנאשם שיתף, באופן אובססיבי, במידע שקיים אקדח ששייך לסבו, "והוא מתרגש לגעת בו ולהצטלם איתו" (עמ' 13, ש' 9-10).

18. לשאלת ההגנה, כיצד היא יודעת כי ההודעה נשלחה על ידי הנאשם, מסרה המתלוננת כי מדובר בשמו. כשהטיח בה הסנגור כי אדם יכול ליצור קשר ממכשיר השייך לאחר, ועל הצד יופיע שם האחר, אמרה: "... הכל יכול להיות. הבן היחיד שמאיים על חיי באופן סדרתי. עד היום שולח לי הודעות. ב-(חג, ש.ב) שבועות שלח לי" (עמ' 11, ש' 11).

(13-20).

19. בשלב זה ניגשה המתלוננת לתיקה, הוציאה מכשיר טלפון נייד שהיה בו והציגה מסרון, מאת "דוד קהלני", שלאחר מכן העתקו סומן ת/5. לדבריה, אדם בשם זה אינו מוכר לה, והיא סבורה כי מדובר בנאשם שכן: "הוא מההתחלה משמיץ אותי שאני מטפלת גרועה וגם בדף הפייסבוק זה אותם תכנים, הוא חוזר על אותו דבר. הדף פייסבוק זה דוד קהלני... גם אחרי כל דיון הוא שולח לי". לדבריה, ההודעות מטעם "קהלני" נשלחות החל משנת 2017, השנה בה הכירה את הנאשם.

סקירת גרסת הנאשם

20. הנאשם העיד, לאחר שנדחתה טענתו כי אין עליו להשיב לאשמה (ראו החלטתי בפרוטוקול הדיון מיום 15.6.2021). לדבריו, פגש את המתלוננת בתחנת אוטובוס, בבקרים, ונוצרה "שיחה בין זרים". לו עצמו יש פחד מנשים, אך המתלוננת היא שהייתה מחבבת אותו כל בוקר: "לא ניסיתי להתחיל איתה". מעבר לכך, מסר כי אין לו מה להוסיף בנוגע למערכת היחסים ביניהם (עמ' 12; כל ההפניות מעדות הנאשם הן מפרוטוקול הדיון מיום 15.6.2021, אלא אם יצוין אחרת, ש.ב.).

21. **אשר לאישום הראשון:** הנאשם הכחיש כל קשר לשליחת ההודעה. לדבריו, לא הסכים לאפשר למשטרה לפתוח את מכשיר הטלפון הנייד שלו, ולבדוק טענתו כי "לאבא שלי החרימו ולא החזירו, פחדתי שלא יחזירו לי, זה הכל". עוד ציין כי מכשיר אחד שנלקח - טרם הוחזר (עמ' 13, ש' 5-12).

22. **אשר לאישום השני:** הנאשם מסר כי רצה להתרברב לפני המתלוננת, בשל "טיפשות, תמימות"; "אני בכלל לא הייתי מסוכסך איתה" (עמ' 13, ש' 13-19). בהמשך, אישר כי היה ברשותו אקדח מסוג קולט: "ספרתי לה ולכן אני טוען שהיא ידעה את זה וכתבה את המייל הזה". לדבריו, מדובר בתמונה אחת בלבד, "שאני מכוון אקדח לרקה שלי ומחייך" (עמ' 17, ש' 1). הנאשם העיד: "לי יותר טוב שהיא טענה שכיוונתי אקדח על ההורים שלי, כי אם בעצם כיוונתי אקדח להורים לכאורה רציתי לפגוע בהורים ואם כיוונתי לעצמי אז אני רוצה לכאורה לירות בעצמי, זה עוד יותר טוב לי, זה יכול לזכות אותי אפילו".

23. הנאשם הסכים עם דברי המתלוננת בנוגע ל-"שיתוף האובססיבי" וכאשר נשאל על "דברים שכנראה לא היה צריך לעשות", מסר: "בדברים שעשיתי הודיתי, בדברים שלא עשיתי לא הסכמתי להודות". עוד ציין, כי שלח למתלוננת תמונות של "חתולים מתים, דרוסים. סתם כל מיני דברים הזויים... ללא שום מטרה, מעבר לשיתוף רגיל" (סוף עמ' 13).

24. בחקירתו הנגדית שיתף הנאשם בבעיות מהן הוא סובל וציין, כי הוצע לו נוזל הומאופטי במהלך הטיפול מול המתלוננת ו-"היום אני מבין שאין לה את הדבר הזה וזה היה סתם שקר" (עמ' 15, ש' 2-4). בהמשך אף העיד כי רצה בנוזל, ולא קיבלו (עמ' 16, ש' 24). לדבריו, היה מרוצה מהטיפול, אהב את המתלוננת "אהבה רגילה", ואף קנה לה מתנות, אך לאחר סיום הקשר - כעס. הנאשם אישר, בתגובה לשאלת התובעת, כי שלח למתלוננת הודעות רבות ולא קיבל כי הקשר הטיפולי נגמר: "נכון, נחקרתי והודיתי" (עמ' 14-15).

25. לשאלת התובעת, אמר, כי על אף שהמתלוננת עזרה לו בכך שפנתה עמו לרופא, הרי שטענה בכזב כי הפר את צו ההרחקה והגיע לביתה (תחילת עמ' 16). הנאשם אישר כי התחזה לאחר על מנת לחזור לטיפול אצל המתלוננת, אך הכחיש קשר ל"דוד קהלני": "היא מנסה לעשות עוד תיק כדי לעשות עוד פיצויים" (עמ' 16, ש' 16-17; ראו גם עמ' 17, ש' 9-10).

26. מהנאשם נגבו **שתי הודעות במהלך החקירה**, בימים 12.2.2020 ו-16.2.2021; האחרונה בהן תועדה קולית. להודעותיו אתייחס בהמשך, בהרחבה, אך לשלב זה, ובתמצית, יצוין, כי בכל הנוגע לאישום הראשון - הכחיש הנאשם את המיוחס לו, וטען כי המתלוננת היא זו ששלחה לעצמה את "האיחולים על מנת להפיל אותי ולהכפיש את שמי" (ת/1, ש' 115-116). בכל הנוגע לאישום השני, מסר כי אין מדובר באקדח "אמיתי" וכי שליחת התמונה לא נעשתה מתוך כוונה לאיים, אלא להרשים את המתלוננת, בשלב בו היו "חברים" (ת/1, ש' 95).

הערכת גרסת המתלוננת

27. אני מאמינה, ללא כל סייג, לגרסת המתלוננת. עדותה התאפיינה באמירות מדודות, וניכר היה כי ניסתה לדייק בדבריה, גם כשנצרכה להידרש למסכת מרובת פריטים, פרי התנהלות הנאשם כלפיה בעבר. התייחסותה לנאשם ולקשר ביניהם, על-אף, כפי שהתברר לאחר עדותה, שהורשע באיומים כלפיה בעבר, לא הייתה חד-צדדית. היא הכירה לא רק במורכבות מצבו של הנאשם, אלא גם נטלה אחריות על מה שנתפס בעיניה כיום כשגיאה באופן הטיפול בו, אי-הצבת גבולות ברורים יותר עבורו (עמ' 9, ש' 24). בסוף דבריה אף הכירה, עדיין, בקשיים עימם מתמודד הנאשם. ועוד: המתלוננת מסרה, כי בזמן אמת, לא חשה מאוימת מתמונת האקדח (עמ' 10, ש' 8-9). לגרסתה זו, יש להניח, חלק בהחלטת המאשימה שלא לעמוד על הרשעת הנאשם באישום השני.

28. במהלך חקירתה נשאלה המתלוננת כי על אף שהתלוננה ביום 11.2.2020 כי הנאשם נמצא מתחת לביתה, בניגוד להוראות הצו, עלה כי במקום אותר אדם אחר (ראו עמ' 10, ש' 32-33). תשובתה, הנאמנה עלי, הייתה, בפשטות, כי חשבה כי בנאשם מדובר. מעבר לכך - לא הוטח בה דבר. אני סבורה כי פנייתה למשטרה היא ביטוי לחששה מהנאשם, ולא כנטען, לניסיונה להפיל, גם אם טעתה בזיהויו. לא למיותר לציין, שמדובר בפניה שנעשתה יום לאחר קבלת ההודעה.

29. אדרש לטענה, אף כי לא הוכחה בראיות, בנוגע לאי הסכמת המתלוננת לערוך עימות עם הנאשם. המתלוננת מסרה כי אינה זוכרת כי סירבה לעימות, אך ככל שכך היה: "זה היה מהמקום שהוציא ממני כוחות" (עמ' 12, ש' 32). סירוב קרבן עבירה להתעמת עם הפוגע ודאי שאינו מלמד בהכרח על אי-אמירת אמת, ונקבע, בהקשר אדם שהואשם הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם ואיומים, אמנם כלפי גרושתו, כי: "אין גם ליחס חשיבות יתרה לסירובה של המתלוננת להשתתף בעימות עם העורר, דבר המאפיין את התנהגות הקורבנות בעבירות מסוג זה" (בש"פ 10378/08 **עלוש נ' מדינת ישראל** (25.12.2008)). כל מקרה יש לבחון על נסיבותיו והסברה של המתלוננת, ודאי על רקע אירועי עבר בהם הודה הנאשם, מקובל עלי ואני מאמינה לו.

30. **סיכום עד כאן:** מכל האמור לעיל, יש לקבוע משקל מלא לגרסתה של המתלוננת.

הרשעה על יסוד מערכת ראיות נסיבתית

31. אין בנמצא ראיה ישירה להוכחת העובדה כי ההודעה נשלחה למתלוננת על ידי הנאשם. מדובר בתיק שיוכרע על יסוד ראיות נסיבתיות, כאלו שאינן "מוכיחות במישרין את העובדות המהוות בסיס לעבירה. תחת זאת, הן מבססות עובדות אחרות, אשר מהן ניתן להסיק מסקנה בדבר התקיימות העובדות הטעונות הוכחה בדרך של היסק לוגי" (ע"פ 1888/02 **מדינת ישראל נ' מקדאד**, פ"ד נו(5) 221).

32. בפסיקת בית המשפט העליון השתרש הליך תלת-שלבי להרשעה על בסיס ראיות מסוג זה (ע"פ 4039/19 **נחמני נ' מדינת ישראל**, פסקה 55 (17.3.2021); (ע"פ 9372/03 **וייזל נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(1) 745, 754 (2004)). **בשלב הראשון**, יש לבחון כל ראיה נסיבתית באופן עצמאי ולקבוע ממצאים עובדתיים, כפי שנעשה בכל הליך פלילי בו מועמד אדם לדין. השלבים השני והשלישי, הייחודיים למערכת ראיות נסיבתיות, נועדו לטפל בקושי הנוסף הרלבנטי לה - זה המתייחס למסקנה הלוגית הנובעת מהממצאים העובדתיים שנקבעו בשלב הראשון. **בשלב השני**, יש לבחון המסכת הראייתית הכוללת, על משקלה המצטבר, והאפשרות להסיק ממנה מסקנה לכאורית על בסיס הערכה מושכלת לאור ניסיון החיים והשכל הישר. **בשלב השלישי**, מועבר "הנטל הטקטי" לנאשם להציע הסבר חלופי שבכוחו ליצור ספק סביר במסקנה המפלילה (ע"פ 6392/13 **מדינת ישראל נ' קריאף**, פסקאות 96-98 לפסק דינו של השופט נ' סולברג, 21.1.2015).

33. על הסבר חלופי זה להיות: "מתקבל על הדעת, בעל אחיזה סבירה בחומר הראיות, מתיישב עם השכל הישר, להבדיל מהסבר תיאורטי ומאולץ. כן נדרש כי ההסבר יתייחס למכלול הראיות ולא לכל אחת מהן בנפרד" (ע"פ 210/19 **זהר נ' מדינת ישראל** (17.2.2020)). ככל שיימצא תרחיש חלופי, בין כזה שהועלה על ידי הנאשם, בין כזה שהתגלה מן העובדות שהוכחו בפני בית המשפט, בעל אחיזה בחומר הראיות שאינה "דחוקה, תיאורטית או מופרכת", יש לזכות את הנאשם (ע"פ 2697/14 **חדאד נ' מדינת ישראל**, פסקה 72 לפסק דינו של השופט ס' ג'ובראן (6.9.2016)).

34. ומהכלל, לעניינו אנו.

השלב הראשון: האם הראיה מהימנה דיה וניתן להשתית עליה ממצא עובדתי?

35. הסנגוריה לא הסכימה לקבל כממצא כי מדובר בהודעת דוא"ל שהגיעה למתלוננת, ואכן, לא הוצג לפני כי אדם אחר בדק את מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת, או כל מחשב אחר, ומצא כי הודעה זו נתקבלה באמצעותו, כפי שראוי היה לעשות. עם זאת, עיון בת/3, תמונת ההודעה, מעלה כי מדובר בתמונה, על-פניה אותנטית, שצולמה מרקעו של מכשיר טלפון נייד, ובעמוד השני לת/3 נראית ההודעה, ברצף הודעות הדוא"ל האחרון שנתקבלו בכתובת הדואל של המתלוננת.

36. המתלוננת לא עומתה עם טענת הסנגור כי מדובר בזיוף וכי מדובר "באיזשהו נייר" בלבד (ראו עמ' 11 ש' 2-3 לפרוטוקול הדיון מיום 15.6.2020). כידוע, בנקודות מהותיות השנויות במחלוקת קמה חובה לחקור את העד על-מנת לאפשר לו להגן על גרסתו, ותוך כך, לאפשר, במקביל, לבית המשפט להתרשם באופן בלתי אמצעי, מהדרך בה הוא מתייחס לטענות כלפיו: "על כן, כאשר לא מוצגות שאלות בקשר לסוגיה מסוימת במסגרת חקירה נגדית, בהיעדר הסבר סביר אחר, ההנחה היא כי אין חולקים על דברי העד באותה סוגיה" (ע"פ 4609/14 **צורדקר נ' מדינת ישראל** (1.3.2015); ראו גם ע"פ 7653/11 **ידען נ' מדינת ישראל** (26.7.2012)). נעיר, כבר כעת, כי זו אינה הפעם היחידה בה בחרה ההגנה שלא לעמת את המתלוננת בנקודה רלבנטית, מהותית ומשמעותית אף יותר, ועל כך בהמשך.

37. בהינתן האמור לעיל, וקביעותי אשר למהימנות גרסתה של המתלוננת, יש לקבוע כי ההודעה אכן התקבלה בידיה, באמצעות דוא"ל, במועד הנקוב בכתב האישום: 10.2.2020, בשעה 21:10.

השלב השני: בחינת המסקנה הנובעת מצבר הראיות הנסיבתיות

38. קבענו, כי ההודעה מושא האישום הראשון נשלחה למען המתלוננת.

39. הנאשם מסר כי אין לו שום קשר להודעה זו ובטיעוני הסנגוריה בשאלת אין להשיב לאשמה, נאמר: "אין הוכחה שקיימת כתובת כזו בעולם הווירטואלי או שהיא שייכת לנאשם באיזשהו אופן" (עמ' 11, ש' 3-4 לפרוטוקול הדיון מיום 15.6.2021).

40. כתובת הדואר האלקטרוני ממנה נשלחה ההודעה היא: ktwbymrn@gmail.com וכפי שניתן לראות מדובר בכתובת הנושאת את שם הנאשם, תחילה שם המשפחה, כתובים (ktwbym) ולאחר מכן שמו הפרטי, רן (rn). לצד כתובת הדוא"ל מופיעה התיבה: "רן כתובים". לפיכך, קשר ראשון, הדוק ומשמעותי, לנאשם מצוי בכתובת הדוא"ל ובשם שצורף אליה.

41. עניין זה אינו עומד לבדו, שכן בנוסף נקשר הנאשם למלל ההודעה גם בשל תוכנה, הכולל, פרטים אישיים ומזהים, שאינם שגרתיים, העומדים בהלימה לנאשם ולהתנהלותו אל מול המתלוננת, ונוגעים לטענותיו כלפיה.

42. **הפרט הראשון** הוא עצם האיומים באקדח מסוג קולט. מִנֶּסֶחַ ההודעה מציין כי בכוונתו לירות במתלוננת באקדח קולט מוסטנג שיש ברשותו, אקדח עם מחסנית שישה כדורים. לנאשם, על פי דבריו, היתה גישה לאקדח שהיה ברשות סבו, אקדח מסוג קולט (עמ' 16, ש' 21-22).

43. אין מדובר רק בעובדה כי ברשות הנאשם היה אקדח קולט; חלק משמעותי מהשיח בינו לבין המתלוננת נסב על עניין זה (ראו דבריה בעמ' 13, ש' 9-10), וניסיונותיו בעבר להרשימה נגעו רבות לכלי-ידי. לדבריו, שלח אליה תמונות לא מעטות של "אקדחים וסכינים", ושיתפה בסיפוריו על אקדחים שטען כי הם בחזקתו, וזאת, כאמור, על מנת להרשימה (ת/1, ש' 95 ואילך; ת/2, ש' 93-104). נזכיר, כי על עובדות האישום השני, ממנו זוכה הנאשם, לא הייתה מחלוקת משמעותית בנוגע לרכיב העובדתי: הצגת תמונת הנאשם, מכוון אקדח לעצמו.

44. העובדה כי שולח המסר מאיים על המתלוננת, באקדח מסוג זה שהיה מצוי בחזקת הנאשם, כאשר במהלך הטיפול עלו תכנים מדאיגים הקשורים לאקדחים, תכנים שהוגדרו "כנורה אדומה" על ידי המתלוננת, והנאשם עצמו ראה באקדח אמצעי לשפר מעמדו בעיניה, בשלב בו, לשיטתו, היו "חברים טובים" (ת/1, ש' 96), מחזקת ממשיך את המסקנה כי הוא שולח ההודעה.

45. **הפרט השני** הקושר את הנאשם למסר שבהודעה הוא האיום כי הכדור השני יפגע "בפה שלך ששיקר לי על לגבי הנוזל ההומאופטי". הנאשם כעס על המתלוננת על כך שנוזל הומאופטי בו רצה כטיפול לבעיותיו, והוצע לו לדבריו על ידי המתלוננת, לא סופק לו (עמ' 16, ש' 23-24). עיון ב-ת/1, ש' 42 ואילך, מלמד עד כמה עמוק היה זעמו בשל כך. לדבריו שם, היה זקוק לנוזל, שנדרש לשם טיפול בעיה ממנה סבל, והמתלוננת: "לא ענתה לי לזה. ואחרי שלא ענתה לי לגבי הנוזל מספר ימים התחלתי להתעצבן ולאיים עליה מה רשום שמה בהודעות... איימתי עליה אם תלך

למשטרה אני אשחק איתה בחתול ועכבר ואם לא תביאי לי את הנוזל ההומאופטי אני אשים לה שקית במבה מתחת לרכב". אף בהודעתו הנוספת ציין כי הוא מאחל למתלוננת כל בוקר כי אלוהים יעשה לה דברים רעים: "היא רמתה אותי לגבי תרופה שאין" (ת/2, ש' 71-72).

46. הסנגור טען בסיכומיו כי אין מדובר בעניין יוצא דופן, שכן המתלוננת לא נשאלה בחקירתה האם נתנה נוזל הומאופטי לאחרים, אך מעבר לכך שההגנה עצמה לא ביקשה התייחסותה לכך, הרי שכעסו של כותב המסר הוא לא בנוזל בלבד, אלא בנוזל לגביו שיקרה המתלוננת.

47. כותב ההודעה מאיים כי הכדור יפגע במתלוננת בשל שקריה בנוגע לנוזל הומאופטי. במקביל - אישר הנאשם בחקירתו כי איים על המתלוננת בעבר בעניין דומה, ולדבריו, אף נשא תפילה יום-יום כי המתלוננת תינזק בשל כך. גם נתון זה מצביע, משמעותית, עליו כשולח ההודעה.

48. **פרט שלישי**, מובהק פחות אמנם, נוגע לעובדה כי לטענת המאיים: "עבר הרבה זמן מאז התראנו לאחרונה". עניין זה, אף הוא, עומד בהלימה לעובדה כי הקשר - הרשמי - עם המתלוננת אכן נפסק, לשיטתו של הנאשם, וכעולה מחלקו הכללי של כתב האישום, בסוף שנת 2018.

49. נדרשנו לעניין הקשר השמי בין הנאשם להודעה, הן בנוגע לכתובת המייל, הן בנוגע לשם השולח. נדרשנו לעניין התכנים המופיעים בהודעה, הרלבנטיים לנאשם, ואינם שגורתיים, והם חלק מרקעו האישי, הנכרך בקשר עם המתלוננת ונוגע לעילת הכעס כלפיה.

50. **הנדבך הנוסף**, אולי **המרכזי מכולם**, עליו מושתתת המסקנה כי מקורה של ההודעה בנאשם, הוא רוח השנאה העזה הנושבת מההודעה עתירת הרעל. כותבה מפרט, בצורות מעוררת חלחלה, כיצד יפגע, כדור אחר כדור, בחלק אחר מגופה של המתלוננת, עד למותה, ומסיימו בצבר קללות גסות ורעות. נזכיר שוב, כרקע לדברים, כי המתלוננת עמדה על כך שאין לה אויבים נוספים, מלבד הנאשם.

51. הנאשם הודה ב-3 עבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק, שתי עבירות איומים ועבירה של שיבוש מהלכי משפט מול אותה המתלוננת ממש" כפי שציין בא כוחו במהלך הדיון (עמ' 10, ש' 32-30 לפרוטוקול הדיון מיום 15.6.2021). לאחד האיומים, בנוגע לנוזל ההומאופטי, אותו אישר הנאשם בהודעתו, התייחסנו לעיל. הנאשם אף אישר בעדותו, בהתאם לדברי המתלוננת כי היה "שיתוף אובססיבי" ומהודעותיו ניתן ללמוד כי התחזה לאדם החולה במחלה סרטנית על מנת להיפגש, בתואנות שווא, עם המתלוננת, לאחר סיום הקשר ביניהם (ת/2, ש' 63).

52. הנאשם טען כי המתלוננת "הייתה טובה ולאחר מכן התהפכה" (ת/2, ש' 52), מאשימה בכך שהרעילה את חוקריו (ת' 2, ש' 139), ופגעה גם באחרים (ת/2, ש' 117), וכאשר הוטח בו בחקירתו כי פרסם, תחת השם דוד קהלני, כי המתלוננת מספקת "שירותי ליווי גרועים" (אדגיש, כי מהקשר הדברים והדבקם עולה כי מדובר בליווי טיפולי בלבד, ש.ב), הוא אומר כי הוא מסכים עם מי שכתב את זה "מילה במילה כנראה אני לא הראשון" (ת/2, ש' 115).

53. מהמתלוננת התרשמתי לחיוב. הנאשם הותיר רושם שונה לחלוטין, מניפולטיבי, אם כי לא מתוחכם, והתמונה המצטיירת, גם לאחר שהאזנתי לחקירתו השנייה, היא של אדם בעל עיוותי חשיבה משמעותיים בכל הנוגע

למתלוננת וליחסה אליו, הנוטר לה, עדיין, טינה קשה. איני מאמינה לגרסת הנאשם שהותיר רושם שלילי ובלתי-אמין בעדותו.

54. הנאשם התייחס להכרות בינו לבין המתלוננת כקשר של "חברים טובים", וזאת על אף שמדובר במפגשים אקראיים, בלתי מתוכננים מראש, בתחנת אוטובוס, שהפכו במהרה לקשר טיפולי, לא חברי, ומייחס לה פגיעה מכוונת ובסביבתה. לתמונות קטל-הכביש (road-kill), התייחס כ-"סתם כל מיני דברים הזויים", שנשלחו ללא מטרה. המתלוננת, אישה צעירה, בעלת אוריינטציה טיפולית ברורה, ניסתה לסייע לו לקדם עניינו האישיים, אלא שהנאשם לא רק שלא הכיר לה תודה על כך, הוא הטיח בה האשמות, והוא אף מציין, בת' 1, ש' 58-59, כי אולי המתלוננת פתחה חשבון פייסבוק פיקטיבי על שמו: "היא מסוגלת להכל ועושה על שמי". הוא אף בחר להאשימה בחקירתו השנייה כי היא משקרת, לא בפעם הראשונה (בהקשר השאלה מי הציע כי תלווה אותו לרופא; דקה 18:00 לתקליטור ת/2).

55. אין מחלוקת כי בעבר הנאשם איים על המתלוננת ופגע בה. אך הנאשם, מאשימה בכך שכשלה באי-דיווח מידי למשטרה על משלוח תמונות האקדח ולשיטתו, יש לחקרה על כך (ראו ש' 108-109, דקה 40, תקליטור ת/2). עוד טען כי היא "מטומטמת", בכך שהיא מאריכה "כל פעם" את צו ההרחקה (דקה 102, תקליטור ת/2). הנאשם אף מציין, כי המתלוננת, שפתחה עבורו את חשבון הפייסבוק, היא בעלת סיסמה לחשבון ולדבריו: "מוזר" כי לעיתים הוא מקבל התרעות על התחברות ממקומות בהם לא שהה (ת/1, ש' 66-67). בצד האשמת המתלוננת, הנאשם אף הציג עצמו כקרוב הפרשה: "אני כבר אובד עצות, היא הגישה עלי 10 פעמים תלונות במשטרה (עמ' 16, ש' 19-20).

56. לא ניכרה כל נטילת אחריות, או רגשי חרטה, על אירועי העבר, אליהם התייחס הנאשם כ-"התרברבות", הא ותו לא. אירועים אלה הוזכרו אך על מנת לנסות ולהיבנות מהטענה כי הודאתו בהם מלמדת על כך שיש לתת משקל לכפירתו כעת. איני מוצאת ממש בטענה זו. יתכן והכחשתו נובעת מהערכתו את המצב הראייתי, ייתכן ורצה, מטעמיו, כי המתלוננת תעיד, בנוכחותו, וייתכן והעריך כי הודאה בעבירה נוספת תרע מצבו המשפטי. בהקשר זה יש לציין, כי בסוף חקירתו השנייה, הוא מציין, בפני שוטרת הנוכחת בחקירה, כי "תיק ראשון פחות חמור" (דקה 105 לתקליטור ת/2). בנסיבות העניין הכחשתו את שליחת ההודעה אינה מלמדת, אף לא במקצת, על חפותו.

57. **סיכום עד כאן:** מדובר בהודעה שנתקבלה בידי המתלוננת, מכתובת דוא"ל הנושאת את שם הנאשם, ולידה - מצוין שמו. ההודעה מכילה פרט אישי הקשור לנאשם - אקדח קולט, נושא שחזר במערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת, ושולחה מציין כי יירה במתלוננת, וליתר דיוק: בפיה, ששיקר לגבי נזל הומאופטי, בהתאם לטענות הנאשם כלפי המתלוננת, וכעסו על כך שלמרות הבטחותיה, לא ספקה לו הנוזל. ההודעה, אכזרית, רוויה בארס וקללות, מלמדת על שנאה יוקדת כלפי המתלוננת, שהעידה כי האדם היחיד שהפגין כלפיה אלימות ואיים עליה הוא הנאשם, שהותיר רושם שלילי ובלתי אמין. הנאשם הורשע בעבר באיומים כלפי המתלוננת ובהטרדתה באמצעות מתקן בזק ומחקירותיו בפרשה הנוכחית, ומעדותו, עולה, בלשון המעטה, כי כעסו כלפיה לא שכך.

58. מכל האמור לעיל, יש לקבוע כי המסקנה המפלילה הלכאורית היא כי הנאשם הוא ששלח את ההודעה למתלוננת; מסקנה זו נסמכת על שילוב מערך הראיות שנסקר לעיל, בצירוף, בפשטות, הגיון ושכל ישר, והתרשמותי, באופן בלתי אמצעי מעדות הנאשם, ואף מדבריו בת' 2, כבלתי מהימנים.

השלב השלישי: האם עלה בידי הנאשם להציע תרחיש חלופי, סביר, המעוגן בראיות?

59. בעניין **קריאף** שלעיל נקבע, מפי השופט סולברג, כי אין מקום להציב את הרף הראייתי המקסימלי כדרישה מקדמית כבר בשלב השני, וככל שמתגבשת גרסה המסבכת את הנאשם במסקנה פלילית מסתברת, מצדיק הדבר מעבר לשלב השלישי, בו יבחן ההסבר החלופי לאותה המסקנה. מבחן דו-שלבי, שהוצע על ידי השופט הנדל, ולפיו, אין להתמקד בגרסת הנאשם, או בהעדרה, הותר בצריך עיון (ע"פ 8328/17 ג'בר נ' מדינת ישראל (28.7.2019); עניין **זהר** שלעיל).
60. הנאשם נדרש, במסגרת עדותו, לשאלה זו. לדבריו, המתלוננת היא ששלחה את ההודעה לעצמה, וזאת בשל בצע כסף (עמ' 17, ש' 9-10). גרסה זו עלתה גם בהודעותיו, אף כי שם לא נמצא כי העלה מניע כספי להפללתו. בת/1 ציין כי: "יש לי הרגשה שהיא בעצמה רשמה את האיחולים לעצמה כדי להפליל אותי ולהכפיש את שמי" (ש' 115-116; ראו גם ת/2, ש' 143).
61. טענה זו מופרכת, מנוגדת לאמון שנתתי בגרסת המתלוננת, ויש לדחותה בשתי ידיים. לא ניתן לקבל כי המתלוננת, על מנת לקבל פיצוי מהנאשם, תפתח כתובת דוא"ל על שמו, תשלח לעצמה הודעת דוא"ל, ותתלונן עליו, כאשר במקביל היא מבקשת להתרחק ממנו ואף מוציאה כנגדו צווי הרחקה. האיומים בהם הודה הנאשם בתיקו האחר, כשלעצמם, מקימים, על-פניו, עילה לפיצוי, ואין כל מניע סביר לפעולה כאמור מטעם המתלוננת. לכך יש להוסיף כי התרשמתי בבירור כי המתלוננת חוששת מהנאשם, וכל רצונה הוא לשמור על מרחק של ממש ממנו ולהימנע מכל קשר איתו.
62. זאת ועוד: המתלוננת, כאמור, לא עומתה בחקירתה הנגדית עם הטענה כי הודעת הדוא"ל מזויפת. לכך, כמובן משמעות רבה. אלא שמשמעות רבה אף יותר נלמדת מהעובדה כי לא הוטח בה, כי זייפה את ההודעה ושלחה אותה לעצמה, על מנת להתנקם בנאשם או לקבל פיצוי כספי ממנו. מדובר בטענת הגנה מרכזית, אולי המרכזית מכולן, שעלתה כבר בחקירת הנאשם במשטרה, ואי-מתן אפשרות למתלוננת להתייחס אליה מלמד כי ההגנה לא חפצה בהתייחסות כאמור, ובהתמודדות עם מענה שאינו משרת את התזה, הרעועה והבלתי סבירה ממילא, לפיה פעלה המתלוננת להפליל את הנאשם.
63. כפי שצוין לעיל, במהלך חקירתה, התברר כי המתלוננת מקבלת, עדיין, הודעות נאצה, האחרונה בהן היא "מדוד קהלני", שם שעלה בחקירותיו של הנאשם, שהוחשד בהטרדת המתלוננת גם תחת שם זה. ענין זה, אדגיש, מפרך אף יותר את האפשרות כי שלחה לעצמה את הודעת הדוא"ל מושא התיק, וזייפה קבלת מסרונים גסים מאיימים, למקרה שתידרש להציגם, ואף לא תחת שמו של הנאשם.
64. יש לקבוע אפוא כי המתלוננת לא שלחה את ההודעה לעצמה. הנאשם לא הציע, ולא בכדי, כל הסבר חלופי בעדותו או בחקירותיו. על אף האמור, על בית המשפט לבחון מיוזמתו שלו הסברים אפשריים, לרבות כאלה שאינם מתיישבים עם טענות ההגנה (עניין **קריאף**, פסקה 99 לפסק דינו של השופט סולברג).
65. האם אדם אחר הוא שולח את ההודעה? כאמור לעיל, מדובר בהודעה שנשלחה על שמו של הנאשם, שתוכנה קשור אליו קשר הדוק, בפרטים שאף אם אינם מוכמנים ממש, ודאי שאינם נחלת הכלל, ועל מנת להסיק כי מדובר באחר, יש לקבוע לא רק כי אותו אדם, שהמתלוננת אינה מודעת לקיומו, מבקש להפחידה ולהטריד את שלוותה, אלא גם כי הוא יודע על מהלך הטיפול וכי ברשות הנאשם היה אקדח. כאשר מוסיפים לכך את ההנחה המתבקשת לפיה אותו אדם מבקש, במקביל לפגיעה במתלוננת, אף להפליל את הנאשם, שכן שלח ההודעה על שמו, לא נותר אלא

לקבוע כי גם הסבר חלופי זה הוא דחוק ומאולץ, ונטול אחיזה ממשית בחומר הראיות.

טענות למחדלי חקירה

66. טענתו המרכזית של הסנגור בנוגע למחדלי חקירה היא אי-בדיקת מכשיר הטלפון הנייד של הנאשם ואי-בדיקת כתובת הדוא"ל ממנה נשלחה ההודעה למתלוננת. למעשה, מדובר בבדיקה "דו כיוונית", מצד מקבלת ההודעה, המתלוננת, ומצד מי שהנאשם בשליחתה - הנאשם.

67. אי-ביצועה של פעולת חקירה אינו, בהכרח, מחדל חקירתי, ומחדל חקירתי לא בהכרח יוביל למסקנה כי הגנת הנאשם נפגעה, שכן: "נפקותם של מחדלי חקירה תלויה במידת קיפוח הגנתו של נאשם לאור מכלול הראיות" (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל (18.5.2006); ראו גם ע"פ 7758/04 אלקאדר נ' מדינת ישראל (19.7.2007)).

68. **אשר לטענת אי-בדיקת מכשיר הטלפון הנייד של הנאשם:** נבדקו שני מחשבים שנתפסו מהנאשם, ונערך ניסיון לאתר מילות מפתח וביניהן, שמו, שם המתלוננת וכתובת הדוא"ל שלה, אליה נשלחה ההודעה, מספר הטלפון שלה (אותו זכר הנאשם; ת1, ש' 21) והתיבות: "קהלני", "אני ארצח אותך", "אקדח קולט מוסטנג". החיפוש לא העלה ממצאים.

69. לנאשם מכשיר טלפון נוסף, שלא נבדק. בחקירתו הראשונה מסר כי המכשיר בביתו (ת1, ש' 55). בחקירתו השנייה, ארבעה ימים בלבד לאחר מכן, טען כי המכשיר אבד וכשנדרש להבדיל הגרסאות - ענה כי מעדיף לשמור על זכות השתיקה. על דברים אלה שב פעם נוספת (ת2, ש' 25, 132). כידוע, שתיקת חשוד בחקירתו עשויה לחזק את המסכת הראייתית כנגדו (ע"פ 9141/10 סטואר נ' מדינת ישראל, פסקה ק' (28.4.2014)) ובעניינו, משקל האמור גובר, שכן, ככלל, הנאשם שיתף פעולה בחקירה, והאזנה לתקליטור חקירתו השנייה של הנאשם, מעלה כי אף נידב לחוקרת פרטים רבים, שוחח בחופשיות עמה, ועם שוטרת נוספת שעל פי הנשמע שהתה בחדר, גם על חקירותיו הקודמות, וזהו הנושא היחיד עליו סרב להגיב.

70. אף לעובדה כי הנאשם סרב למסור את המכשיר או לתת את הקוד לפתיחתו משקל לחובתו שיש לתת לו הדעת ובהקשר זה יצוין כי הוא סרב אף לחיפוש בחדרו, בטענה כי אינו רוצה כי השוטרים "יהפכו" את המקום (ת1, ש' 119-121).

71. בחקירתו הראשונה, אז טען כי המכשיר בביתו, מסר הנאשם כי קיים קוד זיהוי המוכר רק לו, ואחר לא יצליח לפתחו, מלבד, אולי, "האקר" (ת1, ש' 55-56). הנאשם לא הסכים כי ייערך חיפוש במכשיר שכן אינו סומך על המשטרה ולדבריו, חוקר מחשבים מיומן יידרש "לקצת עבודה". זאת, על אף שטען כי אין לו מה להסתיר (ת1, ש' 70-71) ולא העלה חשש לפרטיותו. גם בחקירתו השנייה לא מסר הסבר זה, אף כי אז טען כי הוא חושש כי לא ישיבו לו את המכשיר (ת2, ש' 27; הסבר זה ניתן גם במסגרת עדותו, עמ' 13, ש' 10-12). האזנה להקלטת חקירתו השנייה מעלה כי הנאשם טען כי במכשיר iPad שברשותו סרטים פורנוגרפיים רבים, ו-"לא נעים", אך דווקא מכשיר זה, טאבלט, נמסר על ידי הנאשם ליחידה החוקרת ונבדק.

72. בסיומה של חקירתו השנייה, כשהחוקרת מטיחה, בקול רם, בנאשם, את העובדה כי שמו מופיע לצד הודעת הדוא"ל ואומרת לו כי יש באפשרותו להוכיח את חפותו על ידי מסירת מכשיר הטלפון ובדיקתו, שב הנאשם

ומסרב לכך, ומציין, כי הוא "מוכן להתערב על מיליון ₪" האם המשטרה תצליח לפרוץ את הטלפון (דקות 48-49 לתקליטור ת/2).

73. נקבע: "סירוב לשתף פעולה בחקירה, כאשר מדובר בהליך בדיקה שבכוחו לתרום להוכחת חפותו של חשוד, אינו חוסה בצילו של החיסיון מפני הפללה עצמית, גם אם הבדיקה עשויה להוליד תוצאה שתעמוד לחובת החשוד. על כן יש בו משום גילוי של התנהגות מפלילה, המבטאת תחושה של אשם ובתור שכזה הינו בעל כוח ראיתי עצמאי, כראיה נסיבתית, לחובתו של המסרב" (ע"פ 517/86 ברוקס נ' מדינת ישראל פ"ד מג(3) 441, 453 (1989)).

74. אכן, הסבר סביר לאי-שיתוף פעולה עשוי להביא לכך שזה לא ישמש ראיה לחובתו של אדם, אך הסבר שכזה לא נמסר. לאורך כל חקירותיו, ענה הנאשם לשאלות שהופנו אליו בהרחבה, אפשר בדיקתם של מחשב וטאבלט, על-אף כי בדיקת האחרון, שהכיל לדבריו סרטונים פורנוגרפיים, היה בה בכדי לפגוע בפרטיותו, ובנוסף, דרש כי יבדקו מצלמות אבטחה על מנת לתמוך בטענתו כי לא הגיע לביתה של המתלוננת בניגוד להוראות הצו. מנגד, סרב לפעולה פשוטה, שלא נטען מצידו כי יש בה כדי להזיק לו, ונוגעת למסירת הטלפון וקוד פתיחתו. משכך, גם לעניין זה משמעות המחזקת את הראיות כנגדו (ע"פ 663/81 חורי נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 85, 94-95 (1982)).

75. מכשיר הטלפון של הנאשם לא נבדק, וככל הידוע, על-פי הראיות שהובאו לפני, כלל לא נתפס (אף כי יש לציין, כי הנאשם, ציין קצרות בעדותו, בנוגע לטלפון, כי "הגיעו אליו" במאי 2020, כשלושה חודשים לאחר הגשת התלונה). בא כוחו טען בסיכומיו כי אי-הוצאת צו לבדיקת הטלפון היא מחדל חקירתי, "קולוסאלי". בנסיבות שתוארו לעיל, כמפורט לעיל, לא ניתן לקבל טענה זו. דווקא התנהלותו של הנאשם מציפה קושי של ממש, ופועלת לחובתו, כאשר לא ניתן הסבר מניח את הדעת מדוע הכשיל את האפשרות להוכיח כי ההודעה לא נשלחה ממכשירו הוא.

76. עם זאת, יובהר, כי גם אם מכשיר הטלפון הנייד היה נבדק, ובדיקה זו לא הייתה מעלה כי ממנו נשלחה ההודעה, אין בכך על מנת להצביע על חפות הנאשם, אלא רק על כך שמקורה של ההודעה - אחר; ואעיר, כי בחקירתו, ת/1, ש' 31-32, ציין הנאשם, כי התקשר למתלוננת, תוך הזדהות כוזבת כ-"ארתור", מכרטיס "סים" אחר, שמצא.

77. אלא שהתנהלות הנאשם בנוגע למכשירו שלו אינה רלבנטית בהקשר אי-בדיקת מכשיר המתלוננת והיעדר ניסיון לאתר את הכתובת ממנה נשלחה ההודעה אליה, ולטענת ההגנה בנושא זה משקל רב יותר. עדיין, ולאחר שקילה, לא מצאתי כי גם בה על מנת להטות את הכף לזכות הנאשם. ההודעה נשלחה בצירוף שמו, מכתובת הנושאת, בלעז, את שמו. ברקע הדברים - חקירה קודמת של איומים כנגד המתלוננת, תוך שימוש בשם אחר, בהם הודה. מעבר לטענה, המופרכת מעיקרה, כי המתלוננת היא ששלחה את ההודעה, אותה מתלוננת שהגישה כנגדו בקשה לצו למניעת הטרדה מאיימת, לא הציע הנאשם, גם בחקירתו טרם הגשת כתב האישום, הסבר חלופי, והוא, כאמור, סרב לבדיקת מכשירו האישי.

78. נמשיך: על מנת לקבוע שאי בדיקת מכשיר הטלפון של המתלוננת היא בעלת פוטנציאל מזכה, יש להניח לטובת הנאשם את שרשרת ההנחות הבאה. ראשית, כי בדיקה אכן הייתה מאתרת כתובת I.P של שולח ההודעה (לעניין הקשיים באיתור כתובות אלו ראו: רע"א 4447/07 מור נ' ברק אי.טי.סי. [1995] החברה לשרותי בזק בינלאומיים בע"מ, פסקה 10, פ"ד סג(3) 664). מדובר בעניין שאינו בידיעתי השיפוטית ולא הובאו ראיות בנוגע לכך. שנית, כי כתובת זו נקשרת למתלוננת. האפשרות כי המתלוננת שלחה המסר לעצמה, אפשרות שלא הונחה להתייחסותה - נשללה לחלוטין על ידי, גם לאחר התרשמות ישירה מכנותה ומהסבל שחוותה כתוצאה מהכרותה עם הנאשם. איני סבורה כי היה על המשטרה לבדוק מכשירה על מנת להזים טענה, שמסקלה קלוש, ולפיה,

המתלוננת, שפחדה מהנאשם ברורים, ותלונות עבר שלה - הוכחו כנכונות, פעלה, בתחום ובמניפולטיביות, על מנת לשלוח לעצמה מסרים נוראיים כל כך, תוך יצירת מצע לחידוש המגע עם הנאשם, עניין בו היא אינה חפצה בעליל.

79. ההגנה, יש לציין, לא ביקשה כי בדיקה כזו תבוצע, ואף הימנעותה זו גורעת ממשקלו הנטען של המחדל, שכן על פניו מדובר בבדיקה שניתן היה לבצע גם בשלב מאוחר לחקירה (ראו ע"פ 8529/11 **אטקשייב נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 ד (24.5.2012)).

80. כמצוין לעיל, שקלתי, ושללתי, הסבר חלופי לפיו אדם אחר, שאינו הנאשם ואינו המתלוננת, שלח אליה ההודעה. האפשרות כי בדיקה היתה מעלה כי הכתובת קשורה לאדם שנוטר טינה למתלוננת ולנאשם, המובילה אותו לאיים עליה, תוך זיוף כתובת מייל הנושאת את שם הנאשם ובכך להפלילו על לא עוול בכפו, כאשר אותו אדם אף יודע על כעסו של הנאשם על המתלוננת בנוגע לטיפול שנמנע ממנו ועל האקדח שהיה ברשות סבו, היא תיאורטית, ונטולת משקל מהותי.

81. שמו של אדם העונה לתיאור זה לא הוצע, לא על ידי המתלוננת, לא על ידי הנאשם, אך טרם חתימה יש להידרש לעניין ההטרדות שספגה המתלוננת, מאת "דוד קהלני", והשלכות ענין זה על שאלת הרשעת הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

82. הסנגור טען בסיכומיו כי אותה הודעה מ-"קהלני", שהוגשה וסומנה ת/5, מעלה כי הסכסוך אינו עם הנאשם בלבד. כאמור, המתלוננת טענה כי היא אינה מכירה אדם בשם זה, וכי היא סבורה כי מדובר בנאשם, נוכח טיב הטענות לפיהן היא "מטפלת גרועה" והעובדה כי ההודעות נשלחו "אחרי כל דיון".

83. העתק המסרון שהוצג במהלך המשפט הוגש לתיק. נוסחו:

"ה' (ההודעה ציינה את שמה הפרטי המלא של המתלוננת, ש.ב) לילה רע אני בכוונה כותב לך בלילה כדי להטריד אותך

ולנסות להעיר אותך משנתך, יא זבל ימח שמך יא

שרמוטה שהיה לך סרטן גרון ימח שמך יא זבל יא

שרמוטה יא מזדיינת בתחת אני אף פעם לא אניח לך,

שהיה לך חג שבועות רע מלא בעצב ואני מאחל לך רק

דברים רעים ומחלות קשות, יקולל הכוס שלך יא

שרמוטה בולעת זרע ומזדיינת בתחת שכמותך".

84. עיון בהודעה הנוספת, ת/5, מעלה כי קיים דמיון בין ההודעה מושא האישום הראשון, סגנונית ומהותית. שני המסרים כוללים קללות אלימות ומיזוגניות, ונפתחים בשמה הפרטי של המתלוננת, כאשר השולח מעוות ברכה סטנדרטית (לילה רע, להבדיל מלילה טוב; לא שלום להבדיל משלום) והביטוי המלא: "יא שרמוטה יא מזדיינת בתחת" מופיע, באותו הרצף, בשתייהן. עוד אעיר, כי בהודעתו, ת/2, מסר הנאשם כי "איחל" למתלוננת "דברים רעים", בדומה

לביטוי המופיע בת/5 ("אני מאחל לך רק דברים רעים").

85. גם הפניות מ-"דוד קהלני" קשורות להיותה של המתלוננת מטפלת. בחלקו הימני של ת/3 עולה כי "דוד קהלני" הגיב, על רשומה (פוסט, בלעז) של המתלוננת באתר פייסבוק, כי היא מטפלת "גרועה ברמות!". בחקירתו, ת/2, עומת הנאשם עם מסר מאת "קהלני", והציטוט המלא, שאינו מופיע בהודעה, כולל גם טענה כי המתלוננת מבטיחה תרופות וברגע האמת, כשמבקשים אותן, היא "נתפסת בשקר" (דקה 44:20 ואילך לתקליטור ת/2). ניתן להסיק, כפי שציינה המתלוננת עצמה, שפניות אותו "קהלני" לא רק שנוגעות להליך טיפולי, אלא טענותיו רלבנטיות גם למתן טיפול שהובטח ולא סופק, בדומה לנוזל ההומאופטי, אליו נדרשנו לעיל.

86. מובהר: כל האמור בעניין "קהלני" נבחן על ידי, אך ורק, במסגרת האפשרות להצעת הסבר חלופי אחר למסכת הראיות שכנגד הנאשם, ובראי הטענות למחדלי החקירה. לא מצאתי כי יש בעניין זה על מנת להקים ספק סביר הפועל לזכות הנאשם. המסקנה כי הנאשם הוא ששלח את הודעת האיומים אינה משתנה עקב ת/5, כפי שניסה הסנגור להציע. גם אם אצא מתוך נקודת הנחה כי קיים אדם נוסף, שהיה בטיפול אצל המתלוננת, הכועס עליה בשל אי-מתן טיפול ראוי, מאיים עליה בשם לא-לו (שכן שמו אינו מוכר למתלוננת), וזאת על אף שהמתלוננת אינה מעלה בדעתה קיומה של דמות שכזו השונאת אותה כל כך, עניין שיש להניח שלא היה נעלם מעיניה, לא ניתן ליישב עניין זה עם העובדה כי ההודעה נשלחה מאת "רן כתובים", בכתובת דוא"ל הנושאת אף היא את שמו. לא ניתן להניח, כי אותו אלמוני בקי בקורות הנאשם, יודע על קיומו של אקדח ועל טענותיו כנגד המתלוננת, בוחר, משום מה, להתחזות לו, ומפליל אותו על לא עוול בכפו. ונזכיר: גם הנאשם, כמתלוננת, מסר כי אינו מכיר אדם בשם דוד קהלני, לא טען כי הוא מכיר אחרים ממטופליה, ולא הציע כל אפשרות, מלבד המתלוננת, לאדם אחר העונה לתנאים שלעיל, שיכול היה לאיים עליה באמצעות שליחת ההודעה, תוך ניסיון להרע לו.

87. החובה המוטלת על המשטרה היא לערוך חקירה יסודית, שתוביל לחקר האמת, ולהציג תשתית ראייתית מספיקה לשם הצגת תמונה מלאה של האירוע מושא החקירה. אין חובה לבצע כל פעולת חקירה אפשרית, גם בשל אילוצי תקציב, מגבלות כוח אדם ומשאבי זמן (ע"פ 1229/10 מג'דוב נ' מדינת ישראל (5.8.2010)). בנסיבות שפורטו בהרחבה לעיל, אף אם היה מקום לפנות בבקשה לבדיקת מכשיר המתלוננת, לא מצאתי כי יש בטענות הסנגוריה על מנת להוביל למסקנה כי הגנת הנאשם קופחה, באופן המקים ספק סביר לזכותו.

סיכום של דברים

88. מכל המפורט לעיל, יש לקבוע כי ההודעה נשלחה על ידי הנאשם, שאת עדותו מצאתי כבלתי מהימנה. את התזה לפיה המתלוננת היא שולחת ההודעה, יש לדחות, בהיותה מאולצת, בלתי סבירה ומנוגדת לאמון שמצאתי כי יש לרחוש לגרסתה. האפשרות, כי אדם אחר, המבקש להרע למתלוננת, שלח איום, ובו פרטים אישיים הרלבנטיים לנאשם, על מנת לאיים עליה, תוך התחזות בשמו של הנאשם, וניסיון הפללתו, נשללת בהיותה אפשרות רחוקה ונטולת עיגון בחומר הראיות.

89. ההודעה נושאת איומים ברורים, ונשלחה במועד בו עמד הצו בעינו. משנקבע כי הנאשם שלחה, יש להרשיעו בעובדות האישום הראשון, בעבירת איומים, על פי סעיף 192 לחוק ובעבירת הפרת צו שנועד להגן על אדם, עבירה לפי סעיף 287(ב) לחוק. בהתאם להחלטתי מיום 15.6.2021, הנאשם מזוכה מעבירת האיומים שיוחסה לו באישום השני.

ניתנה היום, ו' אב תשפ"א, 15 יולי 2021, במעמד הצדדים